

"СВОБОДА" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Published daily except Sundays and holidays
at 83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1914, under the Act of March 3, 1879.

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES:		PERMISSIJA:	
Year	Three months	Year	Three months
One year	\$7.00	Year	\$7.00
Three months	\$2.00	Three months	\$2.00
Foreign and Jersey City Rates:		Year	\$10.00
One year	\$10.00	Three months	\$3.00
Three months	\$3.00	Year	\$10.00
Three months	\$2.75	Three months	\$2.75

На кожному зміню адресу платити 10 центів

За оголошеннях редакція не відповідає.

Telephone "Свобода": 498 Montgomery, Te. Y. H. Cowan: 1838 Montgomery.

9 Канади навісикі українські гроші лише на пош. Foreign Money Order.

Адреса: "СВОБОДА", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ШАНУЙМО НАЦІОНАЛЬНІ СВЯТА

Американський дослідник Джон Бендерук каже в своїй інтересній книжці "Там, Там", що нація може виповнити шлюстої своєї писанщини тільки тоді, коли визнає всі свої талани, коли буде любити і гордитися своєю минущиною, коли буде шанувати пам'ять минулих днів.

По тій причині й ми шануємо пам'ять 1. листопада. Це те державне свято, яке особливо дороге серцю західних Українців. Але й день 22. сінця, свято об'єднання українських земель, повинні ми святкувати так само, а може ще й більше, як день 1. листопада.

Тому не нарікаймо, що ми ще не відкохнули по однім святі, а вже треба готуватися до другого, а хіба тільки радіймо, що ми діждали тих щасливих часів, що маємо що святкувати. Не дукаймо, що нема чого святкувати аж два державні свята, коли ми втратили свою незалежність, коли наш національний зрив скінчився хвилею невдачею. Бо не поганою на Польщі. Вони мають вже свою державу, але не треба забувати, що ту державу попередили три великі польські повстання, три великі невдачі. І от одні з них, себто польське повстання з 1863 року припадає рівно на день 22. сінця, подібно, як наше свято злук. А ми бачили, що тепер, коли вже є польська держава, коли Польки мають свої національні свята побиті, вони всеще святкують торжественно день 22. сінця, з яким зв'язане сімне повстання з 1863 р.

Святкують Польки цей день, який приніс їм колись море крові, який підняв десятки тисяч польських революціонерів на давнє заслання на Сибір. Святкують Польки за влчності для тих героїв, які колись підняли не повстання, бо без пролягті тої крові, без народних мучеників, не було би відродження Польщі. Це нічого не змінює в тім, що Польща йде сьогодні тими самими дорогами, якими йшла Росія супроти неї, що вона вимішує Українців, Білорусинів і Литовців не може в гірший спосіб, як се робив царський генерал Муравйов, якого назвали Польки Муравйовом-вешателем. Але те факт, що на жертвах польських повстань виростало нове покоління, яке не дає загинути їм польської державності, яке ту ідею різнолісно поєднує по світі і заховає в своїх серцях в найкращій для Польщі часі.

Так поступати зі всіма національними святами другі народи. Так і нам треба поступати. Згадаймо про героїв, подвиги минулих днів кріпій душі і готуємося до нової боротьби. Радіймо, що маємо аж два національні свята: день 1. листопада і день 22. сінця. Радіймо ними і святкуймо їх.

В. Будзинський.

СТРАШНА БАБА ДОМІНУЄ ВОБІСКУМ!

Оповідання.

— Хіба я тобі вже раз не сказала, що як затинуть Господи помилуй, то мене нечисто по сніпні бабачі стигнуть, або приклад розпалене залізо.

— То ти знов була в косцю?

— Таж не в жидівській білини!

— По Домінуку вобіскум не потребуєш, а до косцюла тугиш. Се може мати в хаті.

— Хтож мені заспіває? Жидівська синтала і відвернулася від неї.

— Я, я заспіваю тобі! — крикнув хатиниш за полі на плечах. Вона зойкнула, обернувшись назад до неї і широко розплющивши очі.

— Не знала, що сталося, бо це не вірши, що мужик завжди вартити її. Вона по комітати очима, нечисто шукуючи, чи тут ще когось нема.

Побачивши в руці мужа нагайку, побідила. Це хвилею могола, апливши очі в очі мужа. Аж по хвилі промилала:

— То ти, сирани! ти вдарила мене? Чи ти бачиш, кого ти ударила? Ти, мене? Мене?

— Навернесья до церкви! — синтала спокійно.

та. Німчук.

УКРАЇНСЬКІ КОЗАКИ ПІД ВІДНЕМ 1683. Р.

Вже в найдавніших часах нашого державного історичного життя можна прослідити зв'язки українського народу з Заходом, особливо з німеччиною. З приналежності християнства зв'язки старої Київської Держави з Заходом очевидно зросли, що дає гадати тут тільки цілі ватаги купців з Німеччини (передовсім з Регенсбургу), що мандрували через Австрію або, ходило до Києва, осереду тодішньої торгівлі з Царгородом. За купцями йшли в Київ популярні в Регенсбургу монахи, і т. зв. Шотти, що відправляли в ті часи богослужіння. Однак найважливіший зв'язок із німеччиною світом удержували за природи ричі володарі Галицько-Волинської або Володимирської Держави, що з малих початків виростали з кімнем Хр. ст. до великої сили і значини. Прог. той зв'язок багато натяків і згадок у найстарій літописі.

Помітивши зв'язки з Австрією мали вже галицька династія Ростиславичів, а саме з династією Бабенбергіїв, які резидували спершу в Мельку звідки перенесли свої столицю до Відня, що був після римських часів славнішою осясею. І так в давніх літописах можна прослідити зв'язки між галицькими князям Ярославом Осмомислом і австрійським Гайнрихом Язюмгертотом, що зробив Відень містом і поклав основи під церкву св. Стефана. А галицько-волинська династія Романовичів удержувала зв'язки з Бабенбергіями дуже живі взаємини. Найважливішою подією в тих об'обільних взаєминах, їх завершеним, був шлюб Романа синця галицького короля Данила, внука Романа Великого, з Гертрудзою з Бабенбергіїв 1252 року.

В часі татарських нападів з хвилею упадку самостійності українських земель об'обільні міжнько-українські зв'язки значно ослабли. Однак взаємини Українців з Віднем не переривалися ніколи, хоч зміст форма їх улагдав з ходом часу різними змінам, в залежності від того, які переходи переживала українська земля з одної

до іншої, до незвичайного не сталося, та що муж і жінка в якій найпильнішій загоді. Коралевич велику має охоту забалакає, але потерпав, що як жінка це не цілком устроювалося, то готова знов снахилити гнівом. Посідає мовчати і мовчати вийшов. Пішов до криму. Там само мовчати їй обид, мовчати їй вечері. І сеї нощі Коралевич до спални не пішов. Так ішов день за днем. Вона мовчала, він бовняв перший значині талачку.

— Коли вона не говорить до мене, то мабуть її люті, що не потахла, — думав. — А може вона се думає, що я їй без причини побив її? Ліпше ждати, аж вона все те передумає і аж в почутті своєї вини, перша забалакає.

Минув цілий тиждень. Сей тиждень видався Коралевичу нещастям, бо він не міг віджидати нещастям. Були квітки, кули жінки під, аж вказали виліти з хати. Нарешті прийшла лідія. Показалося, що римар добре порадила. Жінка була в церкві. Коралевич вставив, але і за журився. Став думати, як би то відкохнувати жінку за зневагу. Заслужено, але все таки зневагу. Якимсь дарунком годі було відкохнувати, бо вона й так діставала від неї, що її душа забалака.

— Коли вона не говорить до мене, то мабуть її люті, що не потахла, — думав. — А може вона се думає, що я їй без причини побив її? Ліпше ждати, аж вона все те передумає і аж в почутті своєї вини, перша забалакає.

Минув цілий тиждень. Сей тиждень видався Коралевичу нещастям, бо він не міг віджидати нещастям. Були квітки, кули жінки під, аж вказали виліти з хати. Нарешті прийшла лідія. Показалося, що римар добре порадила. Жінка була в церкві. Коралевич вставив, але і за журився. Став думати, як би то відкохнувати жінку за зневагу. Заслужено, але все таки зневагу. Якимсь дарунком годі було відкохнувати, бо вона й так діставала від неї, що її душа забалака.

— Коли вона не говорить до мене, то мабуть її люті, що не потахла, — думав. — А може вона се думає, що я їй без причини побив її? Ліпше ждати, аж вона все те передумає і аж в почутті своєї вини, перша забалакає.

Минув цілий тиждень. Сей тиждень видався Коралевичу нещастям, бо він не міг віджидати нещастям. Були квітки, кули жінки під, аж вказали виліти з хати. Нарешті прийшла лідія. Показалося, що римар добре порадила. Жінка була в церкві. Коралевич вставив, але і за журився. Став думати, як би то відкохнувати жінку за зневагу. Заслужено, але все таки зневагу. Якимсь дарунком годі було відкохнувати, бо вона й так діставала від неї, що її душа забалака.

— Коли вона не говорить до мене, то мабуть її люті, що не потахла, — думав. — А може вона се думає, що я їй без причини побив її? Ліпше ждати, аж вона все те передумає і аж в почутті своєї вини, перша забалакає.

Минув цілий тиждень. Сей тиждень видався Коралевичу нещастям, бо він не міг віджидати нещастям. Були квітки, кули жінки під, аж вказали виліти з хати. Нарешті прийшла лідія. Показалося, що римар добре порадила. Жінка була в церкві. Коралевич вставив, але і за журився. Став думати, як би то відкохнувати жінку за зневагу. Заслужено, але все таки зневагу. Якимсь дарунком годі було відкохнувати, бо вона й так діставала від неї, що її душа забалака.

— Коли вона не говорить до мене, то мабуть її люті, що не потахла, — думав. — А може вона се думає, що я їй без причини побив її? Ліпше ждати, аж вона все те передумає і аж в почутті своєї вини, перша забалакає.

Минув цілий тиждень. Сей тиждень видався Коралевичу нещастям, бо він не міг віджидати нещастям. Були квітки, кули жінки під, аж вказали виліти з хати. Нарешті прийшла лідія. Показалося, що римар добре порадила. Жінка була в церкві. Коралевич вставив, але і за журився. Став думати, як би то відкохнувати жінку за зневагу. Заслужено, але все таки зневагу. Якимсь дарунком годі було відкохнувати, бо вона й так діставала від неї, що її душа забалака.

— Коли вона не говорить до мене, то мабуть її люті, що не потахла, — думав. — А може вона се думає, що я їй без причини побив її? Ліпше ждати, аж вона все те передумає і аж в почутті своєї вини, перша забалакає.

Минув цілий тиждень. Сей тиждень видався Коралевичу нещастям, бо він не міг віджидати нещастям. Були квітки, кули жінки під, аж вказали виліти з хати. Нарешті прийшла лідія. Показалося, що римар добре порадила. Жінка була в церкві. Коралевич вставив, але і за журився. Став думати, як би то відкохнувати жінку за зневагу. Заслужено, але все таки зневагу. Якимсь дарунком годі було відкохнувати, бо вона й так діставала від неї, що її душа забалака.

— Коли вона не говорить до мене, то мабуть її люті, що не потахла, — думав. — А може вона се думає, що я їй без причини побив її? Ліпше ждати, аж вона все те передумає і аж в почутті своєї вини, перша забалакає.

Минув цілий тиждень. Сей тиждень видався Коралевичу нещастям, бо він не міг віджидати нещастям. Були квітки, кули жінки під, аж вказали виліти з хати. Нарешті прийшла лідія. Показалося, що римар добре порадила. Жінка була в церкві. Коралевич вставив, але і за журився. Став думати, як би то відкохнувати жінку за зневагу. Заслужено, але все таки зневагу. Якимсь дарунком годі було відкохнувати, бо вона й так діставала від неї, що її душа забалака.

— Коли вона не говорить до мене, то мабуть її люті, що не потахла, — думав. — А може вона се думає, що я їй без причини побив її? Ліпше ждати, аж вона все те передумає і аж в почутті своєї вини, перша забалакає.

Минув цілий тиждень. Сей тиждень видався Коралевичу нещастям, бо він не міг віджидати нещастям. Були квітки, кули жінки під, аж вказали виліти з хати. Нарешті прийшла лідія. Показалося, що римар добре порадила. Жінка була в церкві. Коралевич вставив, але і за журився. Став думати, як би то відкохнувати жінку за зневагу. Заслужено, але все таки зневагу. Якимсь дарунком годі було відкохнувати, бо вона й так діставала від неї, що її душа забалака.

— Коли вона не говорить до мене, то мабуть її люті, що не потахла, — думав. — А може вона се думає, що я їй без причини побив її? Ліпше ждати, аж вона все те передумає і аж в почутті своєї вини, перша забалакає.

Минув цілий тиждень. Сей тиждень видався Коралевичу нещастям, бо він не міг віджидати нещастям. Були квітки, кули жінки під, аж вказали виліти з хати. Нарешті прийшла лідія. Показалося, що римар добре порадила. Жінка була в церкві. Коралевич вставив, але і за журився. Став думати, як би то відкохнувати жінку за зневагу. Заслужено, але все таки зневагу. Якимсь дарунком годі було відкохнувати, бо вона й так діставала від неї, що її душа забалака.

— Коли вона не говорить до мене, то мабуть її люті, що не потахла, — думав. — А може вона се думає, що я їй без причини побив її? Ліпше ждати, аж вона все те передумає і аж в почутті своєї вини, перша забалакає.

Минув цілий тиждень. Сей тиждень видався Коралевичу нещастям, бо він не міг віджидати нещастям. Були квітки, кули жінки під, аж вказали виліти з хати. Нарешті прийшла лідія. Показалося, що римар добре порадила. Жінка була в церкві. Коралевич вставив, але і за журився. Став думати, як би то відкохнувати жінку за зневагу. Заслужено, але все таки зневагу. Якимсь дарунком годі було відкохнувати, бо вона й так діставала від неї, що її душа забалака.

— Коли вона не говорить до мене, то мабуть її люті, що не потахла, — думав. — А може вона се думає, що я їй без причини побив її? Ліпше ждати, аж вона все те передумає і аж в почутті своєї вини, перша забалакає.

Минув цілий тиждень. Сей тиждень видався Коралевичу нещастям, бо він не міг віджидати нещастям. Були квітки, кули жінки під, аж вказали виліти з хати. Нарешті прийшла лідія. Показалося, що римар добре порадила. Жінка була в церкві. Коралевич вставив, але і за журився. Став думати, як би то відкохнувати жінку за зневагу. Заслужено, але все таки зневагу. Якимсь дарунком годі було відкохнувати, бо вона й так діставала від неї, що її душа забалака.

— Коли вона не говорить до мене, то мабуть її люті, що не потахла, — думав. — А може вона се думає, що я їй без причини побив її? Ліпше ждати, аж вона все те передумає і аж в почутті своєї вини, перша забалакає.

нік не важився вдарити на Турків до приходу отих ад нос сформованих козацьких добровольців.

Ті українські козацькі відділи були під Віднем під командою Гогола, Аностола й ині, а традиція каже, що був тут один і славний козацький полковник Семен Палій. Головна служба козаки під Віднем поділяли в тому, що вони опитували сумерні Відневі діли від негеново го елементу, доводили шпівні, заставляли язика і т. д.

У світі Софійського був тодішній львівський православний єпископ Йосиф Шумлянський. Його звав із собою польський король, як подає д-р Шурат у статті п. 3. "Патріарх вієніський каварник" (Календар Альманах, "Кривоав Рок" стор. 106), для запевнення собі впливу на козатою. Той же Шумлянський був під Віднем ранений, про що свідчить напис на тій турецькій стіні, яка його зарилла дня 12. вересня 1683 р. Вона завішена на пам'ятку перед іконою тербовельської Богородиці в катедральному храмі святого Юрія у Львові.

У часті українських козацькі у самім визволенні Відня від турецької облоги зводилося до того, що вони разом з польським кішнотою вдарили в невідно дня 12. вересня від сторони Дорнбача й Гербальшу на Турків, що були укріплені на неремісті Найбау (Neubau). Висини Ст. Ульріх (St. Ulrich), де був головний табір шатра великого везира Кара Мустафи, розбили вони з нечуваною відвагою приступом головної турецької сили і гнали за відкоками аж до Шахету а навіть до Литави (Leitau).

Головні воєнні протари й окладні гармати добичі взяли окладні і в їх руки (судове шатро) великого везира, величезні дорожності, золоті скрині з грішми для виплати військ, цілий гарем і т. д.

Та не тільки від самим Віднем допомогли козаки розбити Турків. Вони зашахували й і з іншого боку — такі в їх валівній хаті. А саме Софійський, щоб відкобити як найбільш користь з козацьких для свого підприємства, признав їх перед собою виправно військом козацьким і передав провід над

*) Ілько Борнх: Европа й Україна в мислову. Календар "Простори" на рік 1925. Львів, стор. 14.

*) Stefan Kaczala: Polityka Polakow wzgledem Rusi, Lwów, 1879, стр. 191—192.

У фон Люблінгері й курфюрста

а навіть до Литави (Leitau).

Головні воєнні протари й окладні гармати добичі взяли окладні і в їх руки (судове шатро) великого везира, величезні дорожності, золоті скрині з грішми для виплати військ, цілий гарем і т. д.

Та не тільки від самим Віднем допомогли козаки розбити Турків. Вони зашахували й і з іншого боку — такі в їх валівній хаті. А саме Софійський, щоб відкобити як найбільш користь з козацьких для свого підприємства, признав їх перед собою виправно військом козацьким і передав провід над

У часті українських козацькі у самім визволенні Відня від турецької облоги зводилося до того, що вони разом з польським кішнотою вдарили в невідно дня 12. вересня від сторони Дорнбача й Гербальшу на Турків, що були укріплені на неремісті Найбау (Neubau). Висини Ст. Ульріх (St. Ulrich), де був головний табір шатра великого везира Кара Мустафи, розбили вони з нечуваною відвагою приступом головної турецької сили і гнали за відкоками аж до Шахету а навіть до Литави (Leitau).

Головні воєнні протари й окладні гармати добичі взяли окладні і в їх руки (судове шатро) великого везира, величезні дорожності, золоті скрині з грішми для виплати військ, цілий гарем і т. д.

Та не тільки від самим Віднем допомогли козаки розбити Турків. Вони зашахували й і з іншого боку — такі в їх валівній хаті. А саме Софійський, щоб відкобити як найбільш користь з козацьких для свого підприємства, признав їх перед собою виправно військом козацьким і передав провід над

У часті українських козацькі у самім визволенні Відня від турецької облоги зводилося до того, що вони разом з польським кішнотою вдарили в невідно дня 12. вересня від сторони Дорнбача й Гербальшу на Турків, що були укріплені на неремісті Найбау (Neubau). Висини Ст. Ульріх (St. Ulrich), де був головний табір шатра великого везира Кара Мустафи, розбили вони з нечуваною відвагою приступом головної турецької сили і гнали за відкоками аж до Шахету а навіть до Литави (Leitau).

Головні воєнні протари й окладні гармати добичі взяли окладні і в їх руки (судове шатро) великого везира, величезні дорожності, золоті скрині з грішми для виплати військ, цілий гарем і т. д.

Та не тільки від самим Віднем допомогли козаки розбити Турків. Вони зашахували й і з іншого боку — такі в їх валівній хаті. А саме Софійський, щоб відкобити як найбільш користь з козацьких для свого підприємства, признав їх перед собою виправно військом козацьким і передав провід над

У часті українських козацькі у самім визволенні Відня від турецької облоги зводилося до того, що вони разом з польським кішнотою вдарили в невідно дня 12. вересня від сторони Дорнбача й Гербальшу на Турків, що були укріплені на неремісті Найбау (Neubau). Висини Ст. Ульріх (St. Ulrich), де був головний табір шатра великого везира Кара Мустафи, розбили вони з нечуваною відвагою приступом головної турецької сили і гнали за відкоками аж до Шахету а навіть до Литави (Leitau).

Головні воєнні протари й окладні гармати добичі взяли окладні і в їх руки (судове шатро) великого везира, величезні дорожності, золоті скрині з грішми для виплати військ, цілий гарем і т. д.

Та не тільки від самим Віднем допомогли козаки розбити Турків. Вони зашахували й і з іншого боку — такі в їх валівній хаті. А саме Софійський, щоб відкобити як найбільш користь з козацьких для свого підприємства, признав їх перед собою виправно військом козацьким і передав провід над

У часті українських козацькі у самім визволенні Відня від турецької облоги зводилося до того, що вони разом з польським кішнотою вдарили в невідно дня 12. вересня від сторони Дорнбача й Гербальшу на Турків, що були укріплені на неремісті Найбау (Neubau). Висини Ст. Ульріх (St. Ulrich), де був головний табір шатра великого везира Кара Мустафи, розбили вони з нечуваною відвагою приступом головної турецької сили і гнали за відкоками аж до Шахету а навіть до Литави (Leitau).

ними Кунишкому з титулом гетьмана; він обивав їм добру підданість і вказав на Молдавію і будяцькі степи, з яких вийшли Татари під Відень, як на місця легкої добичі. Однак виправу Кунишкому не повеселило, що він сам переплатив толовою, бо козаки його страшили. "Але все ж таки ця виправу вказала Туркам руки, вказуючи значні їх сили від походу на Відень.

У Відні заховався дуже багато пам'яток і всяких слайдів на згадку війни, площі, пам'ятників, пам'яткованих таблиць і т. п. з того часу й на спомини другої облоги Відня з 1683 р. Так і тут дуже гарний парк, т. зв. Туркський парк, на місці, де були турецькі шатри. На горі Каленберг є лат. церква, що в ній, як і окремі каліції, в якій Софійський перед самим виступом слухав Служби Божої і причащався, є новий рижний пам'яток на спомин того часу, між ин. ціла низка образів з написом: Joannes Sobieski, rex Poloniae, dux Ucrainae. Дальше є в Відні уміня і площа Софійського, а в церкві св. Стефана зараз від лівого входу є (різно оцінюваний) пам'ятник величезних розмірів, на якому зображені всі ті визначні особи, що причинилися до оборони Відня: граф Райнер фон Штаремберг на коні, як головний переможець, а з боків по-сидки міста Лібенберг і єпископ граф Кольоні; вище приписані статуї союзників: Софійського, курфюрста Макса Емануїла Баварського, Карла

Др. Рудницький Стефан уживав виключно назви Зєдінених Держави, як нпр. в підручнику Калітовського (2 видання) Наука географії в гімназії, Львів 1912.

Тож належить писати заодно "Зєдінених Держави", а всяку іншу назву закінчити.

Роман Заніславський, Станіславів.

*) Stefan Kaczala: Polityka Polakow wzgledem Rusi, Lwów, 1879, стр. 191—192.

У фон Люблінгері й курфюрста

а навіть до Литави (Leitau).

Головні воєнні протари й окладні гармати добичі взяли окладні і в їх руки (судове шатро) великого везира, величезні дорожності, золоті скрині з грішми для виплати військ, цілий гарем і т. д.

Та не тільки від самим Віднем допомогли козаки розбити Турків. Вони зашахували й і з іншого боку — такі в їх валівній хаті. А саме Софійський, щоб відкобити як найбільш користь з козацьких для свого підприємства, признав їх перед собою виправно військом козацьким і передав провід над

У часті українських козацькі у самім визволенні Відня від турецької облоги зводилося до того, що вони разом з польським кішнотою вдарили в невідно дня 12. вересня від сторони Дорнбача й Гербальшу на Турків, що були укріплені на неремісті Найбау (Neubau). Висини Ст. Ульріх (St. Ulrich), де був головний табір шатра великого везира Кара Мустафи, розбили вони з нечуваною відвагою приступом головної турецької сили і гнали за відкоками аж до Шахету а навіть до Литави (Leitau).

Головні воєнні протари й окладні гармати добичі взяли окладні і в їх руки (судове шатро) великого везира, величезні дорожності, золоті скрині з грішми для виплати військ, цілий гарем і т. д.

Та не тільки від самим Віднем допомогли козаки розбити Турків. Вони зашахували й і з іншого боку — такі в їх валівній хаті. А саме Софійський, щоб відкобити як найбільш користь з козацьких для свого підприємства, признав їх перед собою виправно військом козацьким і передав провід над

У часті українських козацькі у самім визволенні Відня від турецької облоги зводилося до того, що вони разом з польським кішнотою вдарили в невідно дня 12. вересня від сторони Дорнбача й Гербальшу на Турків, що були укріплені на неремісті Найбау (Neubau). Висини Ст. Ульріх (St. Ulrich), де був головний табір шатра великого везира Кара Мустафи, розбили вони з нечуваною відвагою приступом головної турецької сили і гнали за відкоками аж до Шахету а навіть до Литави (Leitau).

Головні воєнні протари й окладні гармати добичі взяли окладні і в їх руки (судове шатро) великого везира, величезні дорожності, золоті скрині з грішми для виплати військ, цілий гарем і т. д.

Та не тільки від самим Віднем допомогли козаки розбити Турків. Вони зашахували й і з іншого боку — такі в їх валівній хаті. А саме Софій

